

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΖΑΚΟΣ

ΕΡ: Κύριε Καζάκο πέστε μας το ξεκίνημα σας στο θέατρο

Γεννήθηκα στον Πύργο Ηλείας και σπούδασα στη σχολή του Κάρολου Κουν το 1957 - 1959. Έχω παίξει στα έργα, "Ο κύκλος με την κιμωλία", "Ψηλά από την γέφυρα", "Η αυλή των θαυμάτων", στο θέατρο Αλεξανδράκη, "Μια ιστορία του Ιρκούτσκι, στο θίασο Άννας Συνοδινού, " Αντιγόνη", "Εκκλησιάζουσες" , στο θίασο Λαμπέτη, "Αγία Ίωάννα" και σε πολλούς άλλους θιάσους και τα τελευταία 10 χρόνια έχουμε το δικό μας θίασο εγώ και η Καρέζη.

ΕΡ: Κύριε Καζάκο θα θέλαμε να μας πείτε ποιες οι καλύτερες και ποιες οι χειρότερες στιγμές στην θεατρική σας καριέρα.

Είναι πολύ δύσκολο να ξεχωρίσει ένας ηθοποιός από τόσα χρόνια δουλειάς μια στιγμή ή την καλύτερη ή την χειρότερη. Υπήρξαν πάρα πολλές οι καλές στιγμές, οι χαρούμενες στιγμές παίζανε ένα ρόλο και διαμορφώσανε αυτή την προσωπικότητα που έχει ο καθένας μας. Όπως υπήρξαν πικρές στιγμές διότι είναι δύσκολη δουλειά το θέατρο και έχει τα πάνω του και τα κάτω του, κάνουμε και λάθη, κάνουμε και επιτυχίες και όλα αυτά τα πράγματα είναι η ζωή μας στο θέατρο. Πρέπει να ξεχωρίσω το έργο αυτό που παίζουμε τώρα επειδή συμβαίνει να είναι η πιο ώριμη δουλειά μας, η πιο "ώριμη καλλιτεχνικά". Έχουμε πετύχει κάποιους στόχους που για μας είναι σημαντικοί και μας καθορίζουν την πορεία μας από εδώ και πέρα.

ΕΡ Να μας πείτε ποιοι από τους Έλληνες θεατρικούς συγγραφείς έχουν προσφέρει στο θέατρο και ποιοι από τους νεότερους έχουν τα φόντα.

Υπάρχει μια σειρά μεγάλων ονομάτων που πρέπει να αναφέρει κανένας στους πρωτεργάτες του Ελληνικού θεάτρου ξεκινώντας από τον Ξενοπούλο και φθάνοντας μέχρι τον Καμπανέλλη που οριοθετεί κατά έναν τρόπο την παλιά γενιά των συγγραφέων. Ο Καμπανέλλης είναι ουσιαστικά ο πιο ώριμος θεατρικός συγγραφέας που δημιουργήθηκε στον τόπο μας, ο πιο ολοκληρωμένος, ο πιο πλήρης, έγραψε αριστουργήματα, έγραψε έργα που σημάδεψαν το θέατρο, που δημιούργησαν παράδοση ξεκινώντας από την περιβόητη, "Αυλή των θαυμάτων", αλλά και σε όλα τα επόμενα : "Η ηλικία της νύχτας", το "Οδυσσέα γύρισε στο σπίτι", που είναι ίσως από τα πιο δυνατά έργα του, "Τα τέσσερα πόδια του τραπέζιού", "Τα κομμάτια για βιολί και ορχήστρα", "Τα μονοπάτια" εκείνα τα καταπληκτικά που είχε γράψει, και ακόμα τα έργα που ανέβασε ο δικός μας θίασος με κορυφαίο το "Μεγάλο μας τσίρκο" που στάθηκε μια κορυφαία στιγμή και στην διάρκεια της Δικτατορίας μέσα στην πιο σκοτεινή περίοδο αυτής της καταπιεστικής εποχής μεταβλήθηκε από τον ίδιο κόσμο σε γιγαντιαία αντιστασιακή και πολιτική πράξη. Ο Καμπανέλλης είναι ο σημαντικότερος συγγραφέας του τόπου μας, μετά από αυτόν και γαλουχημένοι από τον Καμπανέλλη έχουν βγει πάρα πολλοί νέοι συγγραφείς, μια πλειάδα συγγραφέων με πολύ ταλέντο που ακόμα βρίσκονται στην διαμόρφωσή τους. Δε μπορούμε να πούμε ούτε για τον Ευθυμιάδη ούτε για τον Σκούρτη, ούτε για τον Μουρσελά ότι έχουν δώσει το απανωτό τους , έχουν μέλλον μπροστά τους και ο Ποντίκας και ο Ζιώγας και ένα σωρό άλλα ονόματα που μου διαφεύγουν αυτή την στιγμή δεν μπορώ να θυμηθώ όλους, και νεότεροι ακόμα, όπως ο Παπακυριάκης τελευταία που δώσανε πολύ αξιόλογα δείγματα, έχουν φλέβα θεατρική και ελπίζω να τους δοθεί η ευκαιρία και οι καλύτερες συνθήκες στο μέλλον για να δώσουν τον καλύτερό τους εαυτό.

ΕΡ Ποια η προσφορά των πολιτιστικών συλλόγων στην ανάπτυξη της θεατρικής παιδείας του λαού και ποιες οι προτάσεις που έχετε να κάνετε;

Αυτό είναι τεράστιο θέμα, το θέμα των πολιτιστικών συλλόγων, το θέμα της πολιτιστικής ανάπτυξης είναι κεφαλαιώδες για την Λαϊκή παιδεία και κάτι αυτή την στιγμή βρίσκεται ακόμα στην αρχή του. Δηλαδή θέλω να πω ότι μέσα από αυτή την διετία που πέρασε από τις εκλογές του 81 και με το ανέβασμα του ηθικού του λαού έχουμε μια έκρηξη πολιτιστική σε ολόκληρη την Ελλάδα και στο τελευταίο χωριό. Ο λαός που ήταν πάντα στην μακρόχρονη ιστορία του πολύ καταπιεσμένος και πολύ στο περιθώριο της κοινωνικής ζωής και δεν μετείχε στην διαδικασία του πολιτισμού, δεν απολάμβανε αυτό το αγαθό, τώρα του δόθηκε η ευκαιρία μια από τις σπάνιες που του δόθηκε στην ιστορία του να πάρει στα χέρια το ατή την υπόθεση και να αναπτύξει μόνος του τον πολιτισμό. Νομίζω ότι είναι τρομακτικής σημασίας το θέμα και οφείλει η πολιτεία η οποία κάνει θετικές ενέργειες προς αυτή την κατεύθυνση, είναι και ένας λόγος της πολιτιστικής ανάπτυξης της Ελλάδας, αλλά πρέπει να κάνει ακόμα περισσότερα πράγματα γιατί πρέπει να αναπτυχθεί αυτό το κίνημα σε βάθος, πρέπει να αποκτήσει ποιότητα, να αποκτήσει πρόσωπο, να ολοκληρωθεί για να δώσει στον λαό μας την ευκαιρία να αναπτυχθεί και να εκφραστεί με τον καλύτερο τρόπο.

ΕΡ Ποια η γνώμη σας για τους κριτικούς του θεάτρου;

Κοιτάζτε, οι κριτικοί του θεάτρου και όχι μόνο του θεάτρου όλων των τεχνών είναι ένα τεράστιο ζήτημα που δεν το έχουν λύσει οι αιώνες. Πάντα υπάρχει ανάμεσα στους δημιουργούς και τους κριτικούς μια διαμάχη. Οι κριτικοί από μια θέση του ασφαλούς που λέμε παίρνουν το έργο του δημιουργού, το βάζουν στο ανατομικό τραπέζι, και το διαλύουν, το κάνουν κομμάτια και το αναλύουν, αυτό είναι μάλλον εύκολη δουλειά, το δύσκολο είναι να γίνει το έργο και συχνά επειδή και η εποχή μας δεν είναι ακμής αλλά το αντίθετο παρηκμασμένη αυτή του Δυτικού κόσμου, η κριτική δεν είναι στο ύψος της, βέβαια χρόνο με το χρόνο ανεβαίνει ,επίπεδο βγαίνουν πιο καλλιεργημένοι άνθρωποι, βγαίνουν πάρα πολύ δυνατοί φιλόλογοι που ασχολούνται με την κριτική και όλο τα πράγματα και καλύτερεύουν και όλο οι σχέσεις των κριτικών με τους δημιουργούς κατά ένα τρόπο γίνονται πιο δημιουργικοί. Πρέπει να πούμε όμως ότι στον τόπο μας ειδικά το παράπονο των δημιουργών είναι πιο βαθύ. Πολλοί δημιουργοί είναι πικραμένοι γιατί η κριτική βρίσκεται στο μέσο όρο της σε αδυναμία να προσεγγίσει με αγάπη το έργο. Από την άλλη μεριά έχουμε την στάση του κοινού που ακριβώς επειδή δεν έχει εμπιστοσύνη στους κριτικούς δεν τους ακολουθεί. Δεν έχει καταφέρει κανένας κριτικός να δίνει γραμμή στον κόσμο, να λέει ότι αυτή η παράσταση είναι καλή και το κοινό να τρέχει ή ότι δεν είναι καλή και το έργο να κατεβαίνει. Όπως ξέρουμε ότι γίνεται στις αναπτυγμένες χώρες στις θεατρικές πρωτεύουσες ο κόσμος ερήμην της κριτικής διαλέγει που θέλει να πάει και που δεν θέλει να πάει.

ΕΡ Σε κάποιον νέο που θέλει να ασχοληθεί με το θέατρο τι τον συμβουλεύεται;

Αυτό το ζήτημα είναι πολύ λεπτό, τι να συμβουλεύσεις; Κατ' αρχήν πρέπει να ξέρεις αν ο νέος αυτός κάνει για το θέατρο, αν η ανάγκη του είναι να βγει στο θέατρο, αν υπάρχει αυτό το κίνητρο και τον ωθεί προς αυτή την κατεύθυνση περιττεύουν και οι συμβουλές, περιττεύουν τα πάντα, θα βρεί τον δρόμο του και τα δικά του μέσα να εκφραστεί. Εκείνο που μπορεί να πεί ένας παλιότερος και πεπειραμένος της δουλειάς ότι είναι μια πολύ σκληρή δουλειά και γίνεται κάτω από αντίξοες συνθήκες στον

τόπο μας και θέλει πολλές προσπάθειες και κατά ένα τρόπο να του αφιερώσει κανείς ολόκληρη την ζωή του για να μπορέσει και το θέατρο να του αποδώσει..

ΕΡ Τι πιστεύετε για το καινούργιο ελληνικό θέατρο;

Δεν μπορούμε να το δούμε ανεξάρτητα από την υπόλοιπη κοινωνική μας ζωή. Το ελληνικό θέατρο πρέπει να πούμε βρίσκεται σε άνθηση, το λέω με την έννοια ότι έχουμε καταπληκτικά talέντα, πρώτης τάξεως έμφυτο υλικό αλλά μέσα εκεί δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι έχουμε αδυναμία να δημιουργήσουμε σπουδαίο έργο. Δηλ τα talέντα αυτά είναι στο μεγαλύτερο μέρος ατελέσφορα. Εδώ πρέπει να τονίσουμε την ουδετερότητα του τόπου μας που είναι το κοινό το οποίο βρίσκεται σε μια φοβερή ανάπτυξη, υπάρχει στην Ελλάδα το καλύτερο και το πιο ευαίσθητο κοινό του κόσμου. Αυτό είναι το πιο αισιόδοξο στοιχείο για να στηρίξουμε τις δυνάμεις μας και να ανοίξουμε τις προοπτικές μας για το μέλλον..

ΕΡ Το ελληνικό θέατρο έχει τιμήσει αρκετά αυτούς που έχουν προσφέρει;

Όχι, όχι καθόλου. Αυτός είναι ένας τομέας που μάλλον δεν τον έχει προσεγγίσει κανείς. Πικραμένοι φεύγουν οι δημιουργοί στον τόπο μας. Σπάνια δημιουργός έχει κατορθώσει να δημιουργήσει συνθήκες στη ζωή του που να του επιτρέψει να τελειώσει τον βίο του χωρίς προβλήματα. Οι περισσότεροι άνθρωποι φεύγουν πικραμένοι ακριβώς διότι η πολιτεία δεν είναι τόσο οργανωμένη σε αυτόν τον τομέα δεν προβλέπει και δεν συμπονάει, δεν έχει την στοργή που χρειάζεται απέναντι στους δημιουργούς με αποτέλεσμα να έχουμε παραδείγματα μεγάλων ανθρώπων που στηρίζανε τον πνευματικό μας βίο και που τελειώσανε την ζωή τους με πίκρα.

ΕΡ Ποιο είδος θεάτρου νομίζετε ότι αρέσει στο κοινό;

Δεν έχει το κοινό προκαταλήψεις σε αυτά. Δεν υπάρχει είδος θεάτρου που να τραβάει λιγότερο ή περισσότερο το κοινό. Το κοινό παει εκεί που υπάρχει είτε ποιότητα, είτε ψυχαγωγία μεγάλη. Όταν τρέχει σε μια δουλειά που δεν είναι σε πρώτη γραμμή από καλλιτεχνικής άποψης αλλά που προσφέρει ψυχαγωγία δεν φταίει το κοινό. Το κοινό θέλει να ψυχαγωγηθεί, αν τους δώσεις ποιότητα με ψυχαγωγία το κοινό δεν έχει αντίρρηση. Δεν υπάρχει πρόβλημα από πλευράς κοινού αλλά από πλευράς δημιουργών. Οι δημιουργοί είναι εκείνοι που καθορίζουν το ποιοτικό επίπεδο της δουλειάς και το επίπεδο αυτό στον τόπο μας, βρίσκεται εκεί που βρίσκεται όλος μας ο τόπος, οι ίδιοι άνθρωποι, όπου βρίσκεται το επίπεδο των γιατρών, μηχανικών, επιστημόνων είναι και των καλλιτεχνών.

КОСТАС КАЗАКОС

Вопрос: Господин Казако, расскажите о своем начале в театре.

Я родился в Пиргосе Илиасе и учился в школе Каролоса Куна с 1957 по 1959 год. Играл в спектаклях «Меловой круг», «Высоко с моста», «Суд чудес», в театре Александраки, «А История Иркутска, в труппе Анны Синодинос, "Антигоны", "Экклизиазузы", в труппе Ламбети, "Агия Иоанна" и во многих других труппах и вот уже 10 лет у нас есть своя труппа я и Карези.

Вопрос: Мистер Казако, мы хотели бы, чтобы вы рассказали нам, какие моменты в вашей театральной карьере самые лучшие, а какие самые худшие.

Очень сложно выделить актеру из стольких лет работы какой-то один момент или лучший, или худший. Было слишком много хороших моментов, счастливые моменты сыграли свою роль и сформировали личность каждого из нас. Как были и горькие моменты, потому что театр – трудная работа, бывают взлеты и падения, мы ошибаемся, мы добиваемся успехов, и все это – наша жизнь в театре. Я должен выделить работу, которую мы играем сейчас, потому что это наша самая зрелая работа, наша самая "артистически зрелая". Мы достигли некоторых целей, которые важны для нас и определяют наш курс с этого момента.

В. Расскажите нам, кто из греческих драматургов внес свой вклад в театр, а кто из молодых имеет предысторию.

Среди пионеров греческого театра следует назвать ряд великих имен, начиная с Ксенопулоса и кончая Кампанелли, который в некотором роде определяет старое поколение писателей. Кампанеллис, по существу, самый зрелый драматург, созданный в нашей стране, самый полный, самый полный, он писал шедевры, он писал произведения, которые ознаменовали собой театр, который создал традицию, начиная с печально известного «Суда Чудес», но и во всех следующие : «Возраст ночи», «Одиссей вернулся домой», что, пожалуй, является одним из самых сильных его произведений, «Четыре ножки стола», «Пьесы для скрипки с оркестром», «Дороги» те изумительные вещи, написанные им, а также произведения, поставленные нашей собственной труппой, из которых ведущим является «Наш великий цирк», который стоял в пиковый момент и во время диктатуры в самый мрачный период этой гнетущей эпохи был преобразован из того же мира в гигантское сопротивление и политическая акция. Кампанеллис - самый важный писатель нашей страны, после него и возвращенного Кампанеллисом вышло много новых писателей, множество писателей с большим талантом, которые все еще находятся в своем становлении. Мы не можем сказать ни об Эфтимиадесе, ни о Скуртисе, ни о Мурселасе, что они сделали все возможное, у Понтикаса и Зиогаса также есть будущее и куча других имен, которые ускользают от меня в данный момент, я не могу вспомнить все они, и даже более молодые, как Папакириакис, который недавно привел очень замечательные примеры, имеют театральную жилку, и я

надеюсь, что им будет предоставлена возможность и лучшие условия в будущем, чтобы выложиться по полной.

В. Каков вклад культурных клубов в развитие театрального образования населения и какие предложения вы можете внести?

Это огромная проблема, проблема культурных объединений, проблема культурного развития имеет решающее значение для народного образования, и что-то на данный момент все еще находится в зачаточном состоянии. То есть я хочу сказать, что за эти два года, прошедших с выборов 1981 года и с поднятием морального духа народа, мы имеем культурный взрыв во всей Греции и в последней деревне. Люди, которые всегда в своей долгой истории были очень угнетены и очень на обочине общественной жизни и не участвовали в процессе цивилизации, не пользовались этим благом, теперь им была предоставлена одна из редких возможностей, данных им в их историю, чтобы взять дело в свои руки и самому развивать цивилизацию. Я думаю, что вопрос имеет ужасное значение, и государство должно предпринимать позитивные действия в этом направлении, это также является причиной культурного развития Греции, но оно должно делать еще больше, потому что это движение должно развиваться вглубь, оно должно приобретать качество, приобрести лицо, завершить, чтобы дать нашим людям возможность развиваться и выражать себя наилучшим образом.

КЕР Что вы думаете о театральных критиках?

Смотрите, критика театра и не только театра всех искусств — это огромная проблема, не решаемая веками. Между создателями и критиками всегда существует конфликт. Критики с позиции того, что мы называем безопасной, берут произведение творца, кладут его на анатомический стол, разбирают, разрезают на части и анализируют, это довольно легкая работа, труднее всего сделать работу. и часто потому, что наше время не благополучное, а наоборот, время западного мира в упадке, критика не на его уровне, конечно с каждым годом поднимается, выходят более культурные люди, очень сильные. Выходят филологи, занимающиеся критикой и всем прочим, и совершенствуются, и отношения между критиками и творцами становятся как бы более творческими. Мы должны, однако, сказать, что особенно в нашей стране жалобы творцов более глубоки. Многие творцы озлоблены, потому что критика в среднем неспособна подойти к произведению с любовью. С другой стороны, у нас есть отношение публики, которая именно потому, что не доверяет критикам, не следует за ними. Ни один критик не смог подвести черту перед миром, сказать, что это шоу хорошее, а зрители убегают, или что оно нехорошее и пьеса проваливается. Как известно, в развитых странах в театральных столицах люди в отсутствие критики сами выбирают, куда им идти, а куда не хочется.

Вопрос: Какой совет вы бы дали молодому человеку, который хочет заниматься театром?

Вопрос очень деликатный, что посоветуете? В первую очередь надо знать, делает ли этот молодой человек для театра, есть ли у него потребность пойти в театр, есть ли эта мотивация и она толкает его в этом направлении, советы излишни, все ненужно, он найдет способ и собственные средства для самовыражения. Что может сказать пожилой и опытный работник, так это то,

что это очень тяжелая работа, она выполняется в неблагоприятных условиях в нашей стране и требует больших усилий и в некотором роде посвятить ей всю жизнь, чтобы театр тоже мог выступать. ..

В. Что вы думаете о новом греческом театре?

Мы не можем видеть его независимо от остальной части нашей социальной жизни. Мы должны сказать, что греческий театр процветает, я говорю это в том смысле, что у нас есть удивительные таланты, первоклассный врожденный материал, но при этом от нас не должно ускользнуть, что мы имеем неспособность создать великое произведение. Другими словами, эти таланты по большей части малоэффективны. Здесь мы должны подчеркнуть нейтралитет нашей страны, которая представляет собой общественность, находящуюся в колоссальном развитии, в Греции самая лучшая и чувствительная публика в мире. Это самый оптимистичный элемент для поддержки наших сил и открытия наших перспектив на будущее.

В. Достаточно ли чтит греческий театр тех, кто внес свой вклад?

Нет, совсем нет. Это область, которая, вероятно, не была затронута. Создатели покидают нашу страну горько. Редко творцу удавалось создать в своей жизни такие условия, которые позволили бы ему закончить жизнь без проблем. Большинство людей уходит горькими именно потому, что государство не так организовано в этой сфере, оно не предвидит и не сочувствует, не имеет нужной ему привязанности к творцам, в результате мы имеем примеры великих людей, поддержавших нашу духовную жизнь и которые закончили свою жизнь их с горечью.

Вопрос: Как вы думаете, какой театр нравится публике?

У общественности нет предвзятого мнения о них. Нет театра, который больше или меньше привлекает зрителей. Публика идет туда, где есть либо качество, либо отличное развлечение. Когда он сталкивается с произведением, которое не является передовым с художественной точки зрения, но доставляет удовольствие, это не вина публики. Зрители хотят, чтобы их развлекали, если вы дадите им качественное развлечение, у зрителей не будет возражений. Проблема не со стороны аудитории, а со стороны создателей. Творцы - это те, кто определяет уровень качества работы, и этот уровень в нашей стране там, где вся наша страна, те же люди, где уровень врачей, инженеров, ученых и художников.